

Hồi Thứ Mười Ba

THIÊN HẠ ĐỆ NHẤT BẢO TIÊU

Tiếng gà gáy vang...

Trời rạng sáng...

Quán Thông Thực mới bắt đầu ra làm ăn mà đã gặp nhiều xui xẻo, làm cho Tiểu Tà và đồng bọn suy nghĩ suốt đêm. Tiểu Tà nói:

– Nghèo thì nghèo nhưng phải tìm cách chống lại cái nghèo, không để quán Thông Thực bị đổ vỡ.

Tiểu Linh lo lắng hỏi:

– Anh định làm thế nào?

Tiểu Tà quyết định:

– Phải quảng cáo.

A Tam lè lưỡi:

– Chúng ta đã quảng cáo nhiều rồi nhưng vẫn không thấy hiệu quả mà còn mang lại họa.

A Tứ nói:

– Làm quảng cáo tốn kém quá nhiều, tốt nhất là chúng ta nên im lặng chờ thời thì hơn.

Tiểu Tà cương quyết:

– Không được. Làm cách này không được thì phải làm cách khác để mọi người biết đến quán Thông Thực của chúng ta, trong lúc mọi người chưa đến thì chúng ta phải phô tài nghệ cho mọi người biết.

Tiểu Linh e ngại:

– Anh lại định làm trò gì đây?

Tiểu Tà nói:

– A Tam, A Tứ. Hai người đi tìm một cái thùng xe thật lớn, Tiểu Thất lượm đá bỏ đầy thùng rồi nhét lên trên một ít ngân phiếu. Chúng ta sẽ làm một cuộc quảng cáo mới gọi là Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo Tiêu để khuếch trương việc làm ăn cho quán Thông Thực.

A Tam, A Tứ và Tiểu Thất không dám trái lời, vội đi làm ngay.

Công việc này tốn kém rất nhiều thời gian thì mới chuyển được thùng xe đến đại lộ. Tuy nhiên nó cũng đã lôi kéo được sự chú ý của rất nhiều người đi đường.

Tiểu Tà ngồi trên xe, gặp ai cũng vung tay khoe khoang.

A Tứ thì gân cổ hét:

– Thiên hạ đệ nhất bảo tiêu đây. Trong cỗ xe này có hoàng kim bạch ngân mỗi thứ hơn hai trăm ngàn lượng.

A Tam cũng không kém:

– Bang Thông Thực đệ nhất bảo tiêu, cái gì cũng làm, cái gì cũng nhận, bảo đảm đến nơi đến chốn.

Một số người đi đường nhận ra A Tam và A Tứ chính là hai người hôm trước đã đốt pháo nên rất ngạc nhiên, không biết họ định làm trò gì nữa.

Cứ như vậy, chiếc xe ngựa chở Tiểu Tà và số bảo tiêu giả chạy khắp thành phố, vừa rao vừa la. Số người để ý đến càng nhiều thì A Tam, A Tứ la càng lớn, hoa tay múa chân quảng cáo không thôi.

Chuyến quảng cáo của bọn Tiểu Tà đang hoàn toàn thuận lợi thì trước mặt có một cây cổ thụ chắn đường. A Tam nhảy xuống xe nói:

– Bang chủ, có cây cổ thụ cản lối.

Tiểu Tà nghiêm giọng:

– Lệnh cho A Tam, A Tứ nhanh chóng thanh toán cây cổ thụ để chuyển bảo tiêu được thông hành thuận lợi.

A Tam, A Tứ dạ lớn một tiếng rồi cùng lúc nhảy đến, tổng ra liên tiếp hơn mười chưởng vào thân cây, chỉ một nháy mắt thì cây cổ thụ đã gãy vụn, công việc thông đường đã xong, cỗ xe bảo tiêu lại tiếp tục lên đường.

Bá tánh đi đường thấy công lực của A Tam và A Tứ thì đều là lưỡi khâm phục. A Tam được dịp khoe khoang:

– Bảo tiêu của quán Thông Thực thì không trở ngại nào mà không vượt qua được.

Đi được một đoạn thì lại có một túp lều tranh cản lối, chủ nhà là một ông lão độ ngũ tuần, tướng mạo rất hung hiểm đứng ngay trước cửa.

A Tam nói:

– Bang chủ, người chủ nhà trông có vẻ hung dữ.

Tiểu Tà nói:

– Ai dám hung dữ cản đường bang Thông Thực chúng ta vậy, đến nói chuyện thử xem.

A Tam bước đến trước mặt lão chủ nhà nói:

– Nhà của lão xây chiếm quan đạo làm cản trở lưu thông đó.

Lão già cười nhạt:

– Ai dám động đến căn nhà này thì thử làm xem? Lão tử Lục gia này quen biết toàn là hoàng tôn quý tộc, xưa nay chưa ai dám đụng vào. Các người muốn đi

thì tìm đường khác mà đi.

A Tam gật đầu nói:

– Tốt lắm, ra là người ỷ thế lộng hành. Người có biết chúng ta là ai không?

Lão già bữu môi:

– Chắc cũng là bọn lưu manh, lão phu cần gì phải để ý đến.

Tiểu Tà nhìn A Tam, A Tứ cười nói:

– Sắc ngoại thế gia đại công tử Tiểu Tà bang Thông Thực ta chỉ chơi với hoàng thân quốc thích mà thôi, tiểu Lục gia này là cái giống gì vậy?

A Tam, A Tứ, Tiểu Linh và Tiểu Thất cùng bá tánh xung quanh nghe vậy thì cười ồ cả lên. Lão già giận dữ quát:

– Tiểu tử người dám coi thường ta ư?

Tiểu Tà cười nói:

– Lão là cái thá gì, để ta cho lão một bài học.

Rồi quay về phía bá tánh, Tiểu Tà nói:

– Ý kiến mọi người ra sao?

Bá tánh nhao nhao:

– Dỡ nhà hấn đi, lão già này ỷ thế làm phách bắt nạt bà con lâu rồi.

Tiểu Tà nhìn lão già cười nhạt:

– Ra là tiếng tăm của người cũng đã nổi lâu rồi. Tháo dỡ nhà.

A Tam, A Tứ và Tiểu Thất đồng loạt nhảy lên mái nhà của lão Lục gia, chỉ qua mấy chiêu thì căn nhà đã bị phá tan tành. Đường được mở, xe ngựa của Tiểu Tà lại tiếp tục lên đường.

Cứ như vậy, đoàn người bảo tiêu của Bang Thông Thực đi đến đâu thì bá tánh lại hoan hô đến đó, rất nhiều người chạy theo sau xe.

Đoàn xe đi đến trước cổng công đường thì thấy có mười mấy tên vệ binh trang bị vũ khí đứng lăm lăm ở đó, hóa ra chúng nghe ồn ào nên cứ tưởng là bá tánh ở ngoài làm loạn.

Một tên vệ binh hét:

– Dừng lại, các người tụ tập ở đây làm gì? Muốn tạo phản ư?

Tiểu Tà cười:

– Chà, người lầm rồi. A Tam, mau trình cho hấn nghe.

A Tam lập tức nhảy xuống xe ngựa nói:

– Đây là đoàn bảo tiêu của Thông Thực Quán đang chuyển tải số vàng bạc chứ không phải tụ tập đông người tạo phản gì cả.

Tên vệ binh nghi ngờ:

– Nhưng mà bọn người này...

Tiểu Tà cười:

– Một đại tiêu cục đông đảo như vậy có lẽ cả đời người chưa từng thấy qua phải không?

Chợt một tên vệ binh khác nói:

– Trong xe toàn là vàng bạc châu báu ư?

Tiểu Tà đắc ý:

– Tất nhiên, nếu không thì cần gì bản bang chủ phải đích thân đi bảo tiêu như vậy?

Bọn vệ binh nghe thế thì nhốn nháo cả lên:

– Tiểu tử, người niên kỷ chưa bao nhiêu thì lấy đâu ra lắm vàng bạc như vậy? Cho dù không phải của người thì làm gì có ai dám giao nhiều vàng bạc vậy cho người chứ?

– Người ăn cắp ở đâu, khai ra mau.

Kẻ thì gạ hỏi, kẻ thì ám chỉ Tiểu Tà là đạo tặc, mắt của tên nào tên nấy sáng rực cả lên.

Tiểu Tà cười nhạt nói:

– Các vị vệ binh xin chờ nói thế, số hàng bảo tiêu của chúng tôi rất đàng hoàng, không tin thì cứ đến tiêu cục mà tra xét.

Bọn vệ binh nghe thế thì đưa mắt nhìn nhau hội ý, một tên nói:

– Được rồi, để tránh sự hiểu lầm thì chúng ta sẽ đến tiêu cục của các người tra xét. Còn nữa, nếu là bảo tiêu thì không nên sử dụng thùng xe lớn như vậy để bọn đạo tặc khởi nghi ngờ.

Tiểu Tà nói:

– Chỉ vì thời gian quá cấp bách nên phải trang bị tạm thời vậy thôi.

Tên vệ binh lại nói:

– Vậy thì đi đường cẩn thận.

Nói xong hắn cùng đồng bọn tránh đường ra. A Tam lập tức giục ngựa chạy qua cổng thành.

Bỗng A Tam nhận mặt:

– Cánh cổng này...

Tiểu Tà hỏi:

– Chuyện gì vậy?

A Tam vội nói:

– Bang chủ, cửa thành hẹp quá nên tiêu xa không qua được.

Tiểu Tà không ngờ A Tam lại thiết kế thùng xe to như vậy nên thở dài nói:

– Ta không nghĩ đến chuyện này, thế là thời vận làm ăn của quán Thông Thực chưa tới rồi.

A Tứ thúc giục:

– Bang chủ, hay là chúng ta tháo cửa thành.

Tiểu Tà cười nói:

– Ban ngày ban mặt mà muốn tháo cửa thành, người muốn bang Thông Thực bị treo cổ cả lũ ư?

Tiểu Thất đề nghị:

– Chúng ta tìm đường khác đi vậy.

Rồi cả bọn cho xe ngựa lùi lại, chạy vòng vòng trong thành để tìm đường ra.

Đến gần chiều mà vẫn không thể ra khỏi thành, A Tam bực tức nói:

– Tháo quách cửa thành cho rồi, tìm cả buổi mà có thấy đường khác để đi đâu?

A Tứ phụ họa:

– Em tán thành. Nếu làm ăn khó khăn thì dẹp quán luôn, làm làm gì nữa.

Tiểu Thất cũng nói:

– Cũng lâu rồi mình chưa quây một trận nào ra trò, hay là hôm nay đại náo thử đi anh.

Tiểu Tà tính đã thích đùa giỡn, nay lại nghe nói khích thì nóng mặt, vung tay quát:

– Được, tháo quách cái cửa thành chết tiệt này đi.

Ngay lúc đó bỗng có tiếng người la lên:

– Giỏi thật, tháo dỡ nhà cửa lão tử chưa đủ, giờ còn muốn tháo cả cửa thành ư?

Đoàn người bang Thông Thực quay đầu lại nhìn thì thấy lão già Lục gia đang dẫn theo một số vệ binh chạy đến.

Tiểu Tà cười nói:

– Thì ra là các người. Quan gia sao hẹp hòi đến vậy, đã cho đi rồi bây giờ lại đuổi theo?

Lão già Lục gia hét lên:

– Người có gan thì tháo cửa thành thử xem, cái án tù mười năm coi như là dính vào cổ rồi đó.

Tiểu Tà làm bộ giật mình:

– Nghiêm trọng vậy sao?

Lão già Lục gia cười ha hả nói:

– Biết sợ rồi hả? Hôm nay lão tử nhất định bắt ngươi phải trả giá cho việc dỡ nhà của ta.

Tiểu Tà cười nhạt nói:

– Vậy sao?

Rồi tức thì đánh ra mười mấy chưởng. Gió lộng ào ào, đám vệ binh té lăn cù, không tên nào biết đường chống đỡ.

Lão già Lục gia lại hét lớn:

– Làm phản rồi, làm phản rồi.

Tiểu Tà nói:

– Dỡ nhà là phạm pháp, vậy xây nhà giữa đường ngăn cản giao thông thì sao? Cướp đường thì tội gì?

Lão già cứng họng, ú ớ nói:

– Việc đó liên quan gì đến ngươi?

Tiểu Tà cười to:

– Chúng ta vì dân chúng mà tháo dỡ đó.

Lão già Lục gia tức giận xanh mặt, thở hồng hộc, nhưng trước lý lẽ sắc bén của Tiểu Tà, lão không biết nói sao.

Bỗng có một tràng cười ha hả vang lên, rồi một người y phục vàng đáp xuống đường trường. Lão già Lục gia thấy người này thì lập tức chấp tay nói:

– Nghênh tiếp chỉ huy sứ đến.

Người này chính là Thái Nguyên chỉ huy sứ Dương Kiên.

Dương Kiên phát tay áo:

– Vụ giang phủ đầu miễn lễ đi.

Lão già Lục gia giữ chức vụ giang phủ đầu nên có quyền điều khiển bọn vệ binh, lão nói:

– Dương đại quan, tiểu tử này...

Dương Kiên lạnh lùng:

– Ta biết rồi, ngươi mau quỳ xuống cho ta.

Tiểu Tà cười cười:

– To chuyện rồi.

Dương Kiên không nói gì, hai tay chấp sau lưng, nhìn Tiểu Tà nói:

– Tiểu huynh đệ, ngươi rất bản lĩnh, mới đến Thái Nguyên hai ngày mà đã

nổi tiếng, được nhiều người ái mộ như vậy.

Tiểu Tà nói:

– Quan gia đã mấy chục năm không mở miệng, che chở cho kẻ phạm pháp. Bang Thông Thực tháo dỡ nhà lão Lục gia, không phải là để giữ gìn kỷ cương phép nước ư?

Đinh Kiên đỏ mặt nói:

– Tạm thời không bàn đến chuyện tháo dỡ nhà. Người giả làm bảo tiêu, cố ý chế tạo ra thùng xe to như vậy để gây náo loạn dân chúng, muốn chết sao?

Tiểu Tà kêu lên:

– Ông tưởng làm quan lớn thì muốn bắt tội ai cũng được ư? Ai nói chúng tôi làm bảo tiêu giả, quấy nhiễu dân chúng?

Dương Kiên cười nhạt nói:

– Vậy ai đặt hàng cho người bảo tiêu?

Tiểu Tà nói:

– Việc làm ăn thì phải giữ bí mật và uy tín, chuyện này xin lỗi không thể phụng cáo.

Dương Kiên nói:

– Vậy chẳng lẽ ai dám cản tiêu xa của các người cũng bị loại trừ hết, đến binh lính triều đình cũng không ngoại lệ ư? Ta xem ra các người nếu muốn ra khỏi thành thì phải tháo tiêu xa ra vậy.

A Tam kêu to:

– Tiểu Tà bang chủ, cứ tháo quách cái cửa thành ra rồi ra sao thì ra, nói nhiều với hấn làm gì, trong bọn chúng chẳng có ai tốt cả.

Dương Kiên cười nhạt nói:

– Các người muốn làm phản ư?

Tiểu Tà nói:

– Xưa kia có một thiếu nữ tìm chồng đã khóc một tiếng làm sập bờ tường Vạn Lý Trường Thành, ngày nay nếu đại quan ép bức quá thì coi chừng tôi la một tiếng làm sập cửa thành đó.

Dương Kiên cười ha hả nói:

– Thật là khoác lác, nếu như người có thể la một tiếng mà làm cho cửa thành sập xuống thì ta cũng chẳng bắt tội người nữa.

Tiểu Tà ranh mãnh nói:

– Đại quan nói xin nhớ giữ lời.

Rồi hấn quay qua nháy mắt với A Tam, A Tứ và Tiểu Thất, cả bốn cùng sánh

vai quay mặt về phía cửa thành, hợp lực hét lớn lên.

Công lực của cả bốn làm cho tiếng hét vang rền như sấm, bá tánh đứng gần đó sợ đến té xiểng liểng, ngay đến Dương Kiên cũng không chịu nổi, nhắm mắt thối lui.

Cùng lúc đó, bốn người trong bang Thông Thực đã nhân lúc mọi người nhắm mắt bịt tai mà phát ra nhu chưởng đánh mạnh vào cửa thành. Sức mạnh của bốn chưởng hợp công thật đánh sợ, “Ầm” một tiếng rồi cửa thành đã sập xuống ngay.

Dương Kiên và bá tánh xung quanh kinh ngạc đến trợn mắt há miệng không nói lên lời nào, ai cũng tin là tiếng hét của bốn người bang Thông Thực đã làm cửa thành sập xuống.

Bỗng có tiếng đánh keng, thối còi vang động rồi cát bụi bốc lên mù mịt, thì ra tân đô đốc Thái Nguyên là Lý Thu Sơn tưởng có quân phản loạn nên đem quân mã đến tiếp ứng.

A Tam cười nói:

– Mọi người thấy chưa, bang Thông Thực của chúng tôi rất là tài ba, cửa thành mà nghe chúng tôi hét một tiếng cũng phải sập xuống đó.

o O o